

[Hanne Reintoft.]

mulige lande og sikre en gensidig fordel af vareudvekslingen. Vi må medvirke til, at u-landene ikke fortsat mister andele i verdenshandelen.

I de 13 år, Danmark ikke har været medlem af EC, er landet trods en absolut ikke særlig begavet økonomisk politik dog ikke gået fallit. Vi har kunnet klare os uden for fællesmarkedet, og det på trods af at den nuværende regering og de forrige regeringer næsten intet har gjort for at tage nye initiativer til omlægning af udenrigshandelen. Det var også typisk, at hr. Per Federspiel, da han snakkede om alternativer, bare snakkede om at bevare det bestående. Vi ønsker ikke at bevare det bestående, vi ønsker en decideret omlægning af vores udenrigspolitik og af vores udenrigshandel, og der er muligheder for det. Men har man ikke mod og evner til at se disse muligheder, kan man heller ikke se alternativerne, men så er det altså, fordi man er blind for dem, og ikke, fordi de ikke er der.

Som sagt har vi kunnet klare os uden for fællesmarkedet, og der vil også i befolkningen opstå krav om, at vi fører en anden handelspolitik, så vi kan få en udvidelse af udenrigshandelen med en styrkelse af befolkningens købekraft til følge.

Herhjemme står vi og slår folk oven i hovedet med en 2-3 pct. reel købekraftsstigning om året. I socialistiske lande som f. eks. Sovjetunionen lægger man andre planer. Man lægger planer om en stigning i udenrigshandelen på 35-40 pct., og en real-lønsstigning på 30 pct. i de næste 5 år. Det kunne jo være, at vi skulle lægge de mærker fra os, der i 1930'erne, i 1969 og igen i år har væltet de fine og smukke tanker om harmonisering, om internationalt samarbejde og om levnedforbedring. Der er ingen i stormonopolets Europa, der laver et fællesmarked for den arbejdende befolkningens skyld, det kan man spørge arbejderne i dette fællesmarked om. Det er vendt mod den socialistiske verden og lavet for i endnn højere grad at kunne udbytte lønmodtagerbefolkningen i det enkelte fællesmarkedsland.

Jeg vil så sige et par ord om de fremsatte dagsordensforslag. Hvad angår det, som socialdemokratiet har været så venlig at udarbejde for regeringen, kan vi selvfølgelig gå

varmt ind for, at man afholder en folkeafstemning, men dermed er også alt sagt. Vi kan under ingen omstændigheder stemme for et dagsordensforslag, der bekræfter markedsvedtagelsen af 11. november 1970; altså i og for sig giver grønt lys for fællesmarkedsforhandlingerne, og jeg må sige til VS, at vi kan ikke stemme for det, selv om der bliver hægtet noget om oplysning om fællesmarkedet på. Vi må på det bestemteste vende os mod denne vedtagelse fra markedsdebatten i november.

Så er der socialistisk folkepartis dagsordensforslag. Jeg er lige ved at måtte huske hr. Aksel Larsen på hans ord om ikke at løfte fanen så højt, at benene slipper jorden. Jeg tror, at denne dagsorden kan give anledning til nye juridiske kandestøberier. Jeg havde hellere set en helt klar og koncist udformet dagsorden med krav om, at vi øjeblikkelig trak vores ansøgning om medlemskab tilbage, men vi er selvfølgelig principielt enige. Jeg havde gerne set den klarere og enklere udformet, men vi kunne have stemt for den, hvis den i øvrigt var kommet til afstemning.

Morten Lange: På trods af at denne debat foregår i et meteorologisk klima, som vistnok nærmere svarer til, hvad der er sæd og skik i parlamentet i Zanzibar end her, bliver jeg nødt til at benytte lejligheden til at skaffe klarhed over nogle punkter i markedspolitikken og specielt om det standpunkt, som socialdemokratiet nu har defineret i sin udtalelse, som munder ud i kravet om en folkeafstemning. Men i realiteten er mine ord lige så meget rettet til det radikale venstre, som her i dag har fremført synspunkter, som ligger meget nær de socialdemokratiske såvel i deres tendens som i deres mangel på klarhed. Det er blevet afklaret — og man skal jo altid takke for klarhed, selv om den går i en kedelig retning — at det socialdemokratiske krav om en folkeafstemning nu bliver knyttet til grundlovens § 42. En sådan folkeafstemning skulle nødvendigvis ende med at vise et flertal imod fællesmarkedet, uden at man nåede de 30 pct., men jeg er ikke bekymret, for jeg er helt sikker på, at antallet af aktive fællesmarkedsmodstandere er større, så jeg kan leve med den lille klarhed.

Derimod forekommer det mig, at det næ-